

zich naar de hoofdfiguur van de allegorie begeeft. Ook deze stoet is mooi, met de levendig geschilderde koppen.

Op de beide andere wanden vinden we tegenover elkaar de uitwerking van het goede, zoowel als van het kwade bestuur.

Op het fresco van het goede bestuur zien we Siena zelf oprijzen, met haar oude muren, haar paleizen en torens, haar balkons en loggia's, en haar aardige vensters met de slanke, witte zuiltjes. En dan in of voor die stad aanschouwen we het leven van Ambrogio's tijd: de schoenmaker die een boer schoenen te koop aanbiedt, een kleermaker aan het werk en eveneens een schrijver. Jonge meisjes dansen bij vroolijke muziek, een vrouw draagt een schaal met etenswaren op het hoofd, kooplieden rijden de stadspoort uit.

Elk der kleine groepen is levendig en aardig, maar ook het geheel, in die mooie kleuren en vaak vlotte teekening, maakt een schilderachtigen indruk.

En gaan we dan verder den muur langs, dan ontrollen zich voor onze oogen de heuvelen uit Siena's omgeving. Dat zijn de zon-gekoesterde olijve-hellingen en de welige wijngaarden. Het is dat gansche lieve landschap waar we misschien dien zelfden dag nog door gedwaald hebben.

Het „Slechte Bewind" aan de andere zijde vertoont nog slechts brokstukken. Roovers overvallen er klaarblijkelijk kooplieden. Ook de allegorie hierop betrekking hebbende is minder gaaf gebleven.

Ambrogio's werk heeft eveneens in Florence invloed uitgeoefend. De allegorieën in het Spaansch klooster van S. Maria Novella bijv. zijn nauw met de zijne verwandt en de groote fresco's in de Capella Strozzi van de zelfde kerk, met haar gratieuze vrouwengestalten, zijn zeker door hem beïnvloed. Zij paren Sieneesche gratie aan Florentijnsche monumentaliteit.

Tot slot moge ik nog enkele paneeltjes van den schilder vermelden, die merkwaardig zijn om de nieuwe elementen die hij in zijn kunst heeft opgenomen.

Vooreerst de vermaarde Annunciatie in de Accademia van Siena (van 1344), met de welhaast antiek-schoone gezichten van Maria en den Engel, waarin het volkomen-juiste lijnenperspectief van den vloer ons ten zeerste treft. Dan in de Uffizi te Florence twee juweeltjes van schilderkunst: de geschiedenis van den H. Nicolaas van Bari (van 1332) en de „Voorstelling in den Tempel". In beide deze werken valt de zorg op waarmede de architectuur tot in de kleinste details is uitgepenseeld. Vooral in het laatste, waar we een Gothische kerk aanschouwen met een in onberispelijk perspectief geschilderde mozaiekvloer.

Doch ook de gezichten en de gewaden zijn zeldzaam fraai weergegeven. Een bijzonder stemmingsvol en harmonieus geheel vormt in het eerste werk een paneeltje dat het inwendige van een kerk te zien geeft: aan het